



คำวินิจฉัยของประธานศาลอุทธรณ์

ที่ ๕๕๑/๒๕๖๑

ศาลอุทธรณ์

วันที่ ๒๐ เดือน กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๖๑

คดีของศาลจังหวัดมโนบุรี

หมายเลขดำที่ พ.๒๐๙๙/๒๕๖๐

ระหว่าง { บริษัทราชธานีลิสซิง จำกัด (มหาชน) โจทก์
บริษัทสุตประเสริฐ ทรานสปอร์ต จำกัด ที่ ๑ กับพวกรวม ๒ คน จำเลย

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยที่ ๑ ทำสัญญาเช่าซื้อรถยนต์บรรทุกจากโจทก์ มีจำเลยที่ ๒ ทำสัญญาค้ำประกันการชำระหนี้ ต่อมาจำเลยที่ ๑ ผิดนัดชำระค่าเช่าซื้อ ขอให้บังคับจำเลยที่ ๑ ส่งมอบรถยนต์บรรทุกที่เช่าซื้อคืน หากคืนไม่ได้ให้ใช้ราคาแทน และชำระค่าขาดประโยชน์หรือค่าเสียหายพร้อมดอกเบี้ยแก่โจทก์ หากจำเลยที่ ๑ ไม่ชำระให้จำเลยที่ ๒ ชำระแทน

จำเลยที่ ๒ ยื่นคำร้องขอให้ประธานศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่าเป็นคดีผู้บริโภคหรือไม่

พิเคราะห์แล้ว ตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓ คดีผู้บริโภคหมายความว่า (๑) คดีแพ่งระหว่างผู้บริโภคหรือผู้มีอำนาจฟ้องคดีแทนผู้บริโภค ตามมาตรา ๑๙ หรือตามกฎหมายอื่น กับผู้ประกอบการซึ่งพิพาทกันเกี่ยวกับสิทธิหรือหน้าที่ตามกฎหมายอันเนื่องมาจากการบริโภคสินค้าหรือบริการ ได้ความตามคำฟ้องและคำร้องขอให้วินิจฉัยคดีว่า โจทก์เป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทจำกัด มีวัตถุประสงค์ให้เช่าซื้อรถยนต์และให้จำเลยที่ ๑ เช่าซื้อรถยนต์บรรทุกตามทางการค้าปกติของตนโดยเรียกค่าเช่าซื้อเป็นการตอบแทน ซึ่งตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓ และพระราชบัญญัติ

/ผู้ตรวจ ...

คุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๓ การซื้อและขาย หมายความว่ารวมถึงเช่าซื้อและให้เช่าซื้อด้วย
โจทก์ซึ่งเป็นผู้ให้เช่าซื้อจึงอยู่ในฐานะเป็นผู้ขายและเป็นผู้ประกอบธุรกิจ ส่วนจำเลยที่ ๑
เป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทจำกัด ซึ่งโดยทั่วไปย่อมจัดตั้งขึ้นเพื่อประกอบการค้าแสวงหากำไร
จำเลยที่ ๑ เช่าซื้อรถยนต์บรรทุกจากโจทก์เพื่อนำไปใช้ในกิจการรับขนส่งตามทางการค้าปกติของตน
อันเป็นการแสวงประโยชน์โดยตรงทางธุรกิจจากรถยนต์บรรทุกที่เช่าซื้อ จำเลยที่ ๑ จึงมิใช่ผู้บริโภค
แต่อยู่ในฐานะเป็นผู้ประกอบธุรกิจเช่นเดียวกันกับโจทก์ เมื่อโจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยที่ ๑
ในมูลเช่าซื้อ โดยให้จำเลยที่ ๒ ร่วมรับผิดชอบในฐานะผู้ค้ำประกัน จึงมิใช่คดีแพ่งระหว่างผู้บริโภค
กับผู้ประกอบธุรกิจซึ่งพิพาทกันเกี่ยวกับสิทธิหรือหน้าที่ตามกฎหมายอันเนื่องมาจากการบริโภค
สินค้าหรือบริการ ตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓ (๑)
ทั้งไม่เข้าเกณฑ์เป็นคดีผู้บริโภคตามมาตรา ๓ (๒) ถึง ๓ (๔)

วินิจฉัยว่าไม่เป็นคดีผู้บริโภค

